

Rolnummer 5700
Arrest nr. 112/2014 van 17 juli 2014

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 38, § 3^{quater}, 10°, vierde lid, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, gesteld door het Arbeidshof te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût, T. Giet en R. Leysen, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij arrest van 15 juli 2013 in zake de bvba « Mar-Renov » tegen de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 23 juli 2013, heeft het Arbeidshof te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 38, § 3^{quater}, 10°, vierde lid, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, in zoverre het niet voorziet in de mogelijkheid om de verhoging met 200 pct. die erin wordt bepaald, op te schorten of gepaard te laten gaan met een volledig of gedeeltelijk uitstel, terwijl de werkgever die wegens dezelfde feiten voor de correctionele rechtbank wordt vervolgd, de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie kan genieten, waardoor categorieën van personen die zich in vergelijkbare situaties bevinden, aldus verschillend worden behandeld ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de bvba « Mar-Renov », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. O. Roland, advocaat bij de balie te Brussel;

- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. V. Pertry, advocaat bij de balie te Brussel.

Op de openbare terechtzitting van 21 mei 2014 :

- zijn verschenen :

- . Mr. O. Roland, voor de bvba « Mar-Renov »;

- . Mr. V. Pertry, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en E. De Groot verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied

Op 6 april 2011 veroordeelt de Arbeidsrechtbank te Brussel de bvba « Mar-Renov » tot het betalen van bijdrageopslagen, met inbegrip van de forfaitaire vergoeding die gelijk is aan het dubbele van de door haar ontdoken solidariteitsbijdragen.

Voor de rechter in hoger beroep vraagt de veroordeelde vennootschap de opschorting van de betaling van de forfaitaire vergoedingen, en zelfs een volledig of gedeeltelijk uitstel, met toepassing van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie. In ondergeschikte orde vraagt zij dat de rechter in hoger beroep de verschuldigde forfaitaire vergoeding zou verminderen teneinde het evenredigheidsbeginsel in acht te nemen.

Na in herinnering te hebben gebracht dat het niet betalen van de solidariteitsbijdrage aanleiding kan geven tot de sancties die in artikel 218, eerste lid, 6°, van het Sociaal Strafwetboek (en voordien in artikel 35 van de wet van 27 juni 1969) zijn bedoeld en tot een forfaitaire vergoeding die gelijk is aan het dubbele van de ontdoken sociale bijdragen, merkt de verwijzende rechter op dat de rechter, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof, die vergoeding kan verminderen indien het bedrag ervan onevenredig is. Hij beklemtoont evenwel dat die vermindering maar in ondergeschikte orde door de appellante wordt gevraagd, aangezien die in hoofdorde de opschorting van de betaling of het volledig of gedeeltelijk uitstel vraagt.

De verwijzende rechter merkt op dat de werkgever in geval van strafvervolgung de toepassing van de wet van 29 juni 1964 zou kunnen vragen en dat, wanneer de dader van een zelfde misdrijf naar de correctionele rechtbank kan worden verwezen of een administratieve sanctie opgelegd kan krijgen, zou het kunnen dat een parallellisme moet bestaan tussen de maatregelen van individualisering van die twee straffen.

Er kan dus twijfel ontstaan over de grondwettigheid van de onmogelijkheid om de opschorting of het uitstel van de betaling van de in het geding zijnde forfaitaire vergoeding uit te spreken.

De verwijzende rechter merkt op dat de Arbeidsrechtbank te Brussel zich op het arrest nr. 148/2010 van het Hof heeft gebaseerd om vast te stellen dat geen vraag aan het Hof moest worden gesteld, aangezien de eventuele discriminatie enkel uit een lacune in de wetgeving kon voortvloeien. Hij is evenwel van oordeel dat hij niet op die manier kan redeneren zonder op de grondwettigheid van de in het geding zijnde bepaling vooruit te lopen, hetgeen hem verboden is. Bovendien is hij van oordeel dat, zelfs in de veronderstelling dat de vaststelling van ongrondwettigheid aan een extrinsieke lacune toe te schrijven zou zijn, dat antwoord nuttig zou blijven voor de oplossing van het geschil en, met name, gezien de ondergeschikte vraag van de vennootschap.

Hij acht het bijgevolg noodzakelijk de voormelde prejudiciële vraag te stellen.

III. *In rechte*

- A -

A.1. De appellante voor de verwijzende rechter doet gelden dat de in het geding zijnde forfaitaire vergoeding moet worden beschouwd als een maatregel van ambtshalve veroordeling. Zij merkt echter op dat zowel het Grondwettelijk Hof als het Hof van Cassatie dergelijke maatregelen als zijnde van strafrechtelijke aard hebben aangemerkt.

Zij beklemtoont eveneens dat de forfaitaire vergoeding in de parlementaire voorbereiding als sanctie is aangemerkt en dat die vergoeding, in tegenstelling tot de in artikel 22^{quater} van de wet van 27 juni 1969 die betrekking heeft op de maatschappelijke zekerheid der werknemers bedoelde bijdrage, geen burgerrechtelijke schadevergoeding is omdat zij bij de door de werkgever verschuldigde solidariteitsbijdrage komt.

Na bepaalde arresten van het Hof in herinnering te hebben gebracht waarin wordt besloten tot de noodzaak om in een maatregel van uitstel van de door een administratie uitgesproken geldboeten te voorzien, is de appellante van mening dat de prejudiciële vraag bevestigend moet worden beantwoord.

A.2.1. De Ministerraad merkt allereerst op dat de forfaitaire vergoeding niet van strafrechtelijke aard is, maar dat zij een burgerrechtelijke herstelmaatregel vormt, die de aan de financiering van de sociale zekerheid berokkende schade vergoedt.

Die partij beklemtoont de omvang van de administratieve kosten die worden veroorzaakt door de werkgevers die hun aangifteplicht niet correct vervullen en brengt in herinnering dat het Hof het niet-repressieve karakter van een forfaitaire vergoeding die ertoe strekt dergelijke administratieve kosten te dekken, reeds heeft aanvaard. De Ministerraad merkt eveneens op dat de wetgever, door het bedrag van de forfaitaire vergoeding vast te stellen op het dubbele van de ontdoken solidariteitsbijdrage, erover heeft gewaakt dat die vergoeding evenredig blijft met het bedrag van de bijdragen die niet door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) zijn geïnd en dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de administratieve kosten hoger zijn naarmate de bedragen van de ontdoken bijdragen groter zijn. Die partij preciseert eveneens dat het bedrag van de forfaitaire vergoeding afhangt van het type van de gebruikte voertuigen en naar gelang van de omstandigheden van het geval varieert.

De Ministerraad beweert daarenboven dat de loutere omstandigheid dat de forfaitaire vergoeding wordt vastgesteld op het dubbele van het bedrag van de ontdoken bijdrage, niet volstaat om aan die maatregel een strafrechtelijk karakter te verlenen. Hij merkt immers op dat de sociale bijdragen die worden geïnd voor de bedrijfsvoertuigen die gedeeltelijk voor private doeleinden worden aangewend, gemiddeld driemaal minder hoog zijn dan de sociale bijdragen die op de andere voordelen *in natura* worden geïnd. Volgens die partij zou het dus niet onredelijk zijn dat de forfaitaire vergoeding gelijk is aan het dubbele van de ontdoken bijdrage.

A.2.2. De Ministerraad is vervolgens van mening dat het in het geding zijnde verschil in behandeling onbestaande is aangezien een werkgever op wie de forfaitaire vergoeding wordt toegepast, kan worden opgeroepen voor de correctionele rechtbank, waarvoor hij de opschorting van de uitspraak of het uitstel zal kunnen vragen, net zoals een werkgever die strafrechtelijk wordt vervolgd, de forfaitaire vergoeding waarvoor hij noch een opschorting, noch een uitstel zal kunnen vragen, eveneens verschuldigd kan zijn. Volgens de Ministerraad volgt daaruit dat het in het geding zijnde verschil in behandeling niet bestaat.

A.2.3. In ondergeschikte orde doet de Ministerraad gelden dat de in de prejudiciële vraag beoogde categorieën van personen niet vergelijkbaar zijn, rekening houdend met het feit dat de forfaitaire vergoeding deel uitmaakt van een burgerrechtelijke regeling, terwijl de in het Sociaal Strafwetboek bedoelde sancties deel uitmaken van een repressieve regeling, waarbij elk van die regelingen een eigen logica heeft en een verschillend doel nastreeft.

In dat verband beklemtoont hij dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat het mechanisme van de opschorting van de uitspraak moeilijk kon worden verzoend met een procedure die niet voor een strafrecht plaatsvindt. Daarenboven, aangezien hij meent dat het uitstel ertoe strekt de vernederende gevolgen van de straf te vermijden, is de Ministerraad van oordeel dat dat mechanisme niet kan worden overgenomen met betrekking tot een burgerrechtelijke herstelmaatregel zoals de forfaitaire vergoeding.

Daarenboven beklemtoont de Ministerraad dat die burgerrechtelijke herstelmaatregel eigen mechanismen van rechtsbescherming kent, met name de mogelijkheid om het bedrag van de forfaitaire vergoeding te verminderen en zelfs de in gebreke gebleven werkgever ervan vrij te stellen.

A.2.4. In nog meer ondergeschikte orde is de Ministerraad van mening dat het verschil in behandeling redelijk verantwoord is.

Hij merkt allereerst op dat geen enkele internationaalrechtelijke bepaling de verplichting oplegt dat een straf gepaard moet gaan met de mogelijkheid van een opschorting van de uitspraak ervan of van een maatregel van uitstel en dat de wetgever bepaalde straffen overigens herhaalde malen daadwerkelijk van het toepassingsgebied van het uitstel heeft uitgesloten. Bovendien heeft het Hof zelf erop gewezen dat het tot de beoordelingsbevoegdheid van de wetgever behoorde te beslissen of hij de toepassing van de wet van 29 juni 1964 in de sfeer van het sociaal strafrecht behield.

De Ministerraad leidt daaruit af dat de wetgever ook kan beslissen om niet in maatregelen van opschorting of uitstel te voorzien ten aanzien van een burgerrechtelijke maatregel tot schadeloosstelling, zoals de forfaitaire vergoeding er een is. Hij beklemtoont in dat verband eveneens dat de mogelijkheid van een vermindering - die tot 100 pct. kan bedragen - van het bedrag van die vergoeding zelfs gunstiger kan zijn voor de werkgever dan de uitspraak van een maatregel van uitstel. Ten slotte brengt de Ministerraad in herinnering dat de rechter ter zake controle uitoefent over zowel de wettigheid als het evenredige karakter van de forfaitaire vergoeding.

- B -

B.1.1. Krachtens de wet van 29 juni 1981 « houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers », is een solidariteitsbijdrage verschuldigd door de werkgever die een voertuig dat ook voor andere dan beroepsdoeleinden is bestemd, rechtstreeks of onrechtstreeks ter beschikking stelt van zijn werknemer (artikel 38, § 3^{quater}, 1°). Het bedrag van die maandelijkse bijdrage is afhankelijk van het CO₂-uitstootgehalte van het voertuig (artikel 38, § 3^{quater}, 3°) en mag niet minder bedragen dan de som van 20,83 euro, aangepast overeenkomstig de berekeningsmethode beschreven in artikel 38, § 3^{quater}, 9°.

B.1.2. De bijdrage wordt door de werkgever betaald aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, binnen dezelfde termijnen en onder dezelfde voorwaarden als de socialezekerheidsbijdragen voor de werknemers (artikel 38, § 3^{quater}, 10°, eerste lid).

De prejudiciële vraag heeft betrekking op artikel 38, § 3^{quater}, 10°, vierde lid, van de voormelde wet, dat bepaalt :

« Onverminderd de toepassing van de andere burgerlijke sancties en de strafbepalingen, is de werkgever ten aanzien van wie wordt vastgesteld dat hij één of meerdere voertuigen onderworpen aan de solidariteitsbijdrage niet heeft aangegeven of ten aanzien van wie wordt vastgesteld dat hij één of meerdere valse aangiften heeft gedaan om de betaling van de bijdrage of een deel ervan te ontduiken, een forfaitaire vergoeding verschuldigd waarvan het bedrag gelijk is aan het dubbel van de ontdoken bijdragen, en waarvan de opbrengst door de Rijksdienst voor sociale zekerheid wordt gestort aan het R.S.Z.-globaal beheer ».

B.1.3. Voorts dient te worden opgemerkt dat noch artikel 38, § 3^{quater}, 10°, zesde lid, van de in het geding zijnde wet, ingevoegd bij de wet van 14 april 2011 houdende diverse bepalingen, noch artikel 55, § 2, derde lid en § 5, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, ingevoegd bij het koninklijk besluit van 25 oktober 2011 « tot wijziging van artikel 55, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders », van toepassing waren op het ogenblik van de berekening door de RSZ van de forfaitaire vergoeding.

B.2. Het Hof wordt gevraagd naar de bestaanbaarheid van de in het geding zijnde bepaling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, in zoverre die bepaling niet voorziet in de mogelijkheid voor de rechter om de verhoging van de solidariteitsbijdrage op te schorten of gepaard te laten gaan met een uitstel terwijl de werkgever die voor dezelfde feiten voor de correctionele rechtbank wordt vervolgd de toepassing van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie kan genieten.

B.3.1. De solidariteitsbijdrage bedoeld in artikel 38, § 3^{quater}, 1°, van de wet van 29 juni 1981 wordt verantwoord door de vaststelling dat wanneer de werkgever zijn werknemer een voertuig ter beschikking stelt dat ook voor andere dan beroepsdoeleinden is bestemd, hij hem een voordeel verstrekt. Dat voordeel ontsnapt aan de toepassing van de gewone socialezekerheidsbijdragen, aangezien het privégebruik van een bedrijfswagen niet als loon wordt beschouwd.

B.3.2. De in artikel 38, § 3^{quater}, 10°, vierde lid, bedoelde forfaitaire vergoeding wordt door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid ambtshalve opgelegd aan de werkgever wanneer die één of meer bedrijfsvoertuigen onderworpen aan de solidariteitsbijdrage niet heeft aangegeven of indien hij één of meer valse aangiften heeft gedaan om de betaling van de bijdrage of een deel ervan te ontduiken.

B.4.1. Volgens de memorie van toelichting strekt de forfaitaire vergoeding ertoe « een betere inning van de solidariteitsbijdrage op de bedrijfsvoertuigen » te realiseren (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, DOC 51-2517/001, p. 36) :

« Het gaat dus om een nieuwe burgerlijke sanctie die van toepassing is op alle werkgevers die verzuimd hebben één of meerdere voertuigen onderworpen aan de solidariteitsbijdrage aan te geven. Alle valse aangiften met het oog op het ontduiken van de betaling van de bijdrage of een deel ervan worden eveneens beoogd.

De inwerkingtreding van de wet op 1 januari 2005 is gegrond op het feit dat de beoogde sanctie niet van strafrechtelijke aard is en op het feit dat de werkgever de mogelijkheid heeft om zijn situatie te regulariseren tot 30 juni 2006 » (*ibid.*, p. 37).

B.4.2. De memorie van toelichting preciseerde voorts dat « de doelstelling van de maatregel [...] enerzijds [is] tot [het] financiële evenwicht van de sociale zekerheid bijdragen en anderzijds de strijd tegen oneerlijke concurrentie tussen werkgevers voeren » (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, DOC 51-2517/001, p. 39).

Tijdens de parlementaire voorbereiding is meermaals het bestraffende karakter van de forfaitaire vergoeding belicht (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, DOC 51-2517/001, pp. 3 en 4; *Parl. St.*, Senaat, 2005-2006, nr. 3-1774/3, p. 3).

Bovendien heeft de wetgever, naar aanleiding van een latere wijziging van artikel 38, § 3^{quater}, van de in het geding zijnde wet, gevolg willen geven aan de jurisprudentiële interpretatie volgens welke de in het geding zijnde forfaitaire vergoeding een strafrechtelijk karakter had (*Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-1208/008, p. 6).

B.4.3. De forfaitaire vergoeding heeft een overwegend repressief karakter en moet bijgevolg worden beschouwd als een bepaling van strafrechtelijke aard in de zin van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.4.4. Het Hof stelt in dat verband vast dat in tegenstelling tot de solidariteitsbijdrage bedoeld in artikel 22^{quater} van de wet van 27 juni 1969 « tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders », de in het geding zijnde forfaitaire vergoeding niet wordt vastgesteld volgens een berekeningswijze die ertoe strekt de ontweken bijdrage forfaitair te vergoeden, alsmede de aan de vaststelling van de inbreuk verbonden administratieve kosten.

Het bedrag van de forfaitaire vergoeding wordt berekend op basis van het bedrag dat door de betrokken werkgever werkelijk verschuldigd is, en niet rekening houdend met het minimumbedrag van de solidariteitsbijdrage. Bovendien wordt de forfaitaire vergoeding niet verminderd met het deel van de solidariteitsbijdrage dat daadwerkelijk door de werkgever is betaald en mag zij niet minder bedragen dan het dubbele van het minimumbedrag van de solidariteitsbijdrage. Zij wordt bovendien gecumuleerd met de verhogingen en de verwijlinteressen die eveneens door die werkgever verschuldigd zijn. Ten slotte, is de in het geding zijnde vergoeding, net zoals de solidariteitsbijdrage, per hele maand verschuldigd,

zelfs indien de werkgever aantoont dat het bedrijfsvoertuig enkel tijdens een minder lange periode werd gebruikt voor privédoeleinden.

De omstandigheid dat de wetgever een bijdrageregeling heeft uitgewerkt die bijzonder voordelig is voor bedrijfsvoertuigen in vergelijking met de sociale bijdragen die verschuldigd zijn op de andere voordelen *in natura* die aan de werknemers worden toegekend, is niet van dien aard dat die conclusie wordt gewijzigd.

B.5.1. In tegenstelling tot de persoon die wordt gedagvaard om voor de correctionele rechtbank te verschijnen, kan de persoon die voor de arbeidsrechtbank opkomt tegen de beslissing waarbij hem de in het geding zijnde forfaitaire vergoeding wordt opgelegd, evenwel geen uitstel, dat enkel door een strafgerecht kan worden bevolen, genieten.

B.5.2. Onder voorbehoud dat hij geen maatregel mag nemen die kennelijk onredelijk is, vermag de democratisch gekozen wetgever het repressief beleid zelf vast te stellen en aldus de beoordelingsvrijheid van de rechter te beperken.

De wetgever heeft nochtans meermaals geopteerd voor de individualisering van straffen, met name door de rechter toe te staan maatregelen tot uitstel toe te kennen.

Het staat aan de wetgever te oordelen of het wenselijk is de rechter te dwingen tot gestrengheid wanneer een inbreuk het algemeen belang schaadt. Die gestrengheid kan met name betrekking hebben op de maatregelen tot uitstel.

Het Hof zou een dergelijke keuze alleen kunnen afkeuren indien die kennelijk onredelijk zou zijn of indien de in het geding zijnde bepaling ertoe zou leiden aan een categorie van rechtsonderhorigen het recht op een eerlijk proces voor een onafhankelijke en onpartijdige instantie, zoals gewaarborgd bij artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, te ontzeggen.

B.6.1. Het uitstel van de tenuitvoerlegging van de straffen heeft tot doel de nadelen die inherent zijn aan de tenuitvoerlegging van de straffen, te beperken en de re-integratie van de veroordeelde niet in het gedrang te brengen. Het kan worden bevolen met betrekking tot geldboeten. Bovendien blijkt uit artikel 157, § 1, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994

betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, hersteld bij artikel 108 van de wet van 13 december 2006 houdende diverse bepalingen betreffende gezondheid, alsook uit artikel 1^{quater} van de wet van 30 juni 1971 betreffende de administratieve geldboeten toepasselijk in geval van inbreuk op sommige sociale wetten, ingevoegd bij artikel 145 van de programmawet van 27 december 2004, dat het uitstel door de wetgever niet onverenigbaar wordt geacht met een geldboete die wordt opgelegd door een andere overheid dan een strafgerecht.

De in het geding zijnde sanctieregeling kan in diverse bestanddelen verschillen van de regeling van de in het Sociaal Strafwetboek voorgeschreven strafrechtelijke sancties. Dergelijke verschillen kunnen relevant zijn om de toepassing van specifieke regels op bepaalde gebieden te verantwoorden, maar ze zijn dat niet op het gebied dat het voorwerp uitmaakt van de prejudiciële vraag: ongeacht of het uitstel wordt verleend door de correctionele rechtbank of door andere rechtscolleges, zoals de arbeidsgerechten, kan het de veroordeelde immers ertoe aanzetten zijn gedrag te wijzigen, door de dreiging om, indien hij zou recidiveren, de veroordeling tot de betaling van een geldelijke sanctie uit te voeren.

B.6.2. Hieruit vloeit voort dat het verschil in behandeling, wat het voordeel van een maatregel van uitstel betreft, tussen de werkgever die strafrechtelijk wordt vervolgd en diegene die voor de arbeidsrechtbank beroep instelt tegen de in het geding zijnde forfaitaire vergoeding niet redelijk is verantwoord.

Die discriminatie vloeit echter uit geen enkele van de in het geding zijnde bepalingen voort maar uit de ontstentenis van een wetsbepaling die het de werkgevers die zijn veroordeeld tot de betaling van de in het geding zijnde forfaitaire vergoeding mogelijk maakt een maatregel van uitstel te genieten. Wanneer de wet van 29 juni 1964 niet toepasbaar is, staat het uitsluitend aan de wetgever om ter zake de voorwaarden vast te stellen waaronder een uitstel kan worden gelast en om de voorwaarden en de procedure van intrekking ervan vast te stellen.

B.7.1. De prejudiciële vraag heeft eveneens betrekking op de onmogelijkheid voor de arbeidsgerechten om een maatregel van opschorting van de uitspraak van de veroordeling toe te kennen.

Een dergelijke maatregel is niet verzoenbaar met een procedure die niet voor een strafgerecht verloopt. De door de arbeidsrechtbank gewezen beslissing bestaat immers niet erin een veroordeling tot een sanctie uit te spreken, maar de administratieve beslissing te controleren waarbij ze wordt opgelegd.

B.7.2. Daaruit volgt dat in zoverre het voormelde artikel 38, § 3^{quater}, 10°, vierde lid, van de voormelde wet van 29 juni 1981 het de arbeidsgerechten niet toestaat een maatregel van opschorting van de uitspraak van de veroordeling toe te kennen, het niet onbestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- Artikel 38, § 3^{quater}, 10°, vierde lid, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, niet.

- De ontstentenis van een wetsbepaling die het mogelijk maakt de werkgever aan wie een forfaitaire vergoeding wordt opgelegd, in de zin van artikel 38, § 3^{quater}, 10°, vierde lid, van dezelfde wet, een maatregel van uitstel te laten genieten, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 17 juli 2014.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

J. Spreutels